

още по-плѣнително бедрата си, по подражание на господарката.

— Позволявашъ ли ми да ти дойдѣ на разговоръ? пита боязливо Марсъ.

— Махни се, дяволо! Слободенъ си!.. Ний цѣль день сме капнали отъ работа, а ще стоимъ на разговоръ вечеръ!

Но войникътъ постоянствува. Само измѣнява стратегата си. Той шпине ласкателни думици за хуботѣта ѝ и за сладкиятъ ѝ разговоръ — на лѣвото ухо.

Лѣвото ухо не остана безчувствено на тия учтивости.

— Но господарката... прѣдставете си, ще забѣлѣжи, че присѣдствувате въ кухнята!

— Азъ щѣ дойдѣ когато господарката си мине въ стаята, трепери гласътъ на Марса... Само да си полафуваме десетъ минутки...

Старопланинската дриада не иска да се съгласи да пусне въ будоара си, замирисахъ отъ тънкиятъ благоухания на кормидъ, печено мѣсо и мивникъ, почитателя си, безъ да му внуши дългътъ за приличието, който му се налага въ такова мѣсто.

— Но да бждешъ благороденъ човѣкъ!

— Щѣ бждѣ благороденъ.

— Ние съ Стояна ще бждемъ заняти: азъ щѣ прѣтапямъ маслото, дѣто го купихме днесъ, — Стояна ще мие паницитѣ... Като видишъ, че свѣти свѣщника при прозореца, ела... Ама ще стоишъ само десетъ минути, безъ съмнѣние!

Срѣщата бѣше назначена, рандевуто дадено.

Войникътъ я испрати до вратията имъ.

* * *

Трапезата се дигна по деветъ часътъ. Господаритѣ се оттеглихъ въ друга стая, за да пижтъ кафето си.